

Indochine
De an... 8000 Un an... 10000
Six mois... 5000 Trois mois... 3000

Annuaire Légal
à 50 la ligne de 4 points sur justification
de 9 chiffres quelle que soit la page

Annuaire Commerciaux
On traite à forfait

Dông-Pháp Thời-Bảo

La Courrier Indochinois

東 法 時 報

REVUE LÉGALE
INDOCHINOISE
N° 4193

BÀO QUÂN

71, đường Mac-Mahon, 71

SAIGON

Điện thoại nói (Téléphone)

84 324

GIẤY BÀN

Peng-Peng
Một năm... 8000 Một năm... 10000
Năm năm... 5000 Năm năm... 6000

Mua báo phải trả tiền trước
Mandat và theo địa chỉ
M. NGUYỄN-KIM-ĐÌNH

Báo báo và việc khác hay là việc gì
mình thường nghĩ trước

MỘT TUẦN XUẤT BẢN LẦN, NGÀY THỨ HAI, THỨ TƯ, THỨ SÁU

TA CÓ NÊN TÂY-CHAY BOMBAY KHÔNG?

VĂN UYÊN

TIẾNG SÙNG NỔ SAU CÙNG

DU-LOAN

Xứ ta hiện nay đang có cái phong-chào tây-chay Bombay, cuộc tây-chay này không biết có thành-hiệu hay không, song nói đến « tây-chay » thì chắc người Annam ta ai cũng biết, đó là người đứng đầu du-luân của quốc-dân, mà gặp cái cơ-hội như cơ-hội hồ-hào tây-chay Bombay này là để điếm-nhiên, song trước khi hồ-hào, phải suy-xét cho xác-định, thì cái lời của mình hồ-hào mới có ảnh-hưởng, chứ chẳng phải thấy người hồ-hào cũng hát-chuơc hồ-hào, thấy người tây-chay cũng hát-chuơc tây-chay; rồi kết-cuộc lại hồ-hào để cho đá nư giận, tây-chay để thêm một tro cười, thì hồ-hào mà làm gì, tây-chay mà làm gì, chẳng qua là cái chảnh-sách « trạc mặt » (1) cả.

Xứ Nam-kỳ ta công-nghệ rất là kém-cỏi, nên những đồ mỹ-hoà chế-tạo ra chưa có mấy, quanh năm chỉ phải tiêu-thụ của người, món tiền ngoại-hoà mà bấy lâu nay ta đã công-hiến cho người ngoại-quốc, thiệt là cao như núi rồi, ai người biết đau đến quyền-lợi nước-nhà, thấy thế mà chẳng bú-rúc tâm lòng, bồi-bồi trong dạ, muốn hồ lớn lên rằng: « tây-chay! tây-chay! Không những nên tây-chay hàng Bombay, mà lại nên tây-chay cả hàng Tàu hàng Nhật các hàng ngoại-hoà khác nữa.

Song hồ-hào tây-chay thì dễ, thật-hành tây-chay thì khó, tây-chay bằng cái miệng thì dễ, tây-chay bằng chân-tay mới khó, nếu công-cuộc tây-chay mà chỉ đem cái miệng hồ-hào có thể thành-hiệu được, thì tây-chay chẳng là một sự dụng-dĩ làm ru! Còn ai muốn đem tiền công-hiến cho người nước ngoại nữa! Bình-pháp có câu: « biết người biết mình, đánh đâu được đấy » — Cuộc tây-chay cùng chẳng khác chi cuộc chiến-dấu, muốn cho thù-thắng, thì trước hết phải biết người biết mình, tây-chay cũng vậy.

Các nước trên thế-giới gần đây cũng thường-thường có xảy ra cuộc tây-chay, song có cuộc tây-chay thành-hiệu, mà cũng có cuộc tây-chay không thành-hiệu, thành hiệu hay không, không ở người bị tây-chay, mà chỉ ở người đứng lên tây-chay, ghe mới biết tây-chay là một sự khó.

Mấy tháng trước tôi có viết một bài nhan đề là « muốn tranh-thương phải hưng-công », chỉ nghĩa là muốn tranh-thương với người thì phải chấn-hưng công-nghệ của mình, công có thương thì mới dễ bề tiêu-thụ, vậy mà bán-buôn, muốn tranh-thương với người thì trước hết

công-nghệ của mình phải cho tinh-giỏi, có thể đem đồ của mình chế-tạo ra thay cho đồ của người, nhiều-hậu-mới nói chuyện tranh-thương được; chứ như công-nghệ của mình không có một chút gì, như như cái gì cũng phải ngưỡng-cấp ở người, nếu không mua của anh khác, chứ tự mình không có một món gì có thể thay cho ngoại-hoà được. Vậy mà nói chuyện tranh-thương thì tương-cùng buồn-lắm!

Vậy thì ta đánh không nói chuyện gì đến tranh-thương, đến tây-chay ngoại-hoà, có mục-kế cho người lợi thì trời hay sao? — Không! Không phải thế! Ta phải ráng sức mà tranh-thương, ráng sức mà tây-chay ngoại-hoà chứ! Nhưng có một điều là ta tranh-thương, ta tây-chay ngoại-hoà bằng tinh-thần, chứ không phải bằng hình-chất; ta tranh-thương, ta tây-chay ngoại-hoà một cách lâu-dài, chứ không phải trong một lúc; ta tranh-thương, ta tây-chay ngoại-hoà bằng trí-tuệ, bằng chân-tay, chứ không phải bằng lòng-miệng. Một mai ta đá sức tranh-thương, dù sự tây-chay ngoại-hoà rồi, nghĩa là những đồ vật tự tay ta chế-tạo không thua gì ngoại-hoà, thì ta đâu không hồ-hào tranh-thương mà phần đắc-thăng-cung do nơi tay ta chiếm-đựng, ta đâu không hồ-hào tây-chay ngoại-hoà mà ngoại-hoà cũng không tiêu-thụ được với ta, tranh-thương một cách lâu-dài, thần ngoại-hoà nào còn dám quên rủa ta nữa, khách ngoại-hoà nào còn dơm khinh-khi ta nữa.

Cứ như trên đây đã nói như thế, thì ngày nay ta có nên tây-chay Bombay không? Thưa rằng: cũng có thể! Song trước khi đáp câu: cũng có thể, còn có một chút ngần ngại trong lòng là: không biết có tây-chay được lâu-dài không? Đó là một điều nên giải-quyết.

Các hàng Bombay bán ở đây, tuy gọi rằng hàng Bombay, song không phải là tại Bombay chế-tạo được ra, mà lại là buôn sỉ ở mấy hãng Tây khác, ngày nay ta hồ-hào lên tây-chay Bombay, thì cũng có thiệt-hại cho Bombay thiệt, song sự thiệt-hại ấy ảnh-hưởng tới quyền-lợi của mấy người Tây kia, mà xưa nay chữ « lợi » thường liên-lạc với chữ « quyền », có quyền thì sẽ có lợi, vậy thì cuộc tây-chay này chẳng không được lâu-dài. Và chẳng ta nói rằng « tây-chay Bombay » nghĩa là « tây-chay người Bombay » đó thôi, chứ chẳng phải « tây-chay hàng Bombay », vậy nên người bán hàng Bombay vẫn ưa hàng Bombay, nghĩa là không mua của tại Bombay nữa mà mua ở ngoài tiệm mấy người Annam

CON KHÍ KHÁCH ĐEM ĐI HÁT

Ào ồ, cái đại, đủ với đời, Cái phường khấp hát mà chơi, Khỏi ra sân khấu tưởng bằng chơi, Lúc bị xuống dây họ tá tới. Chẳng nhớ bạn rưng, nơi có bốn, Đành cam no, đó, lời kiêu-thời, Ham chỉ cái kiếp làm nô lệ, Thà ở non cao được thanh-thời.

PHÚ ĐÀC:

Công danh chỉ nửa mà chờ! Đưa con cho vợ mà nhờ! Hết cơm. Phải ráo công-danh hết đời chờ, Đưa em mà hưởng hết cơm phở. Quyền cao tước cả ai tranh-cạnh, Vợ nọ con này mở thần-thơ. Cơm tẻ ngày hai yên thừa phần, Vinh, huân một tấm y uào đẹp, Thời thì gắng gượng cho qua buổi, Trớ khóc, tay đưa, miệng: « ầu!

MAI-KIỆM

Tặng Sôctrăng Nhiều-Khánh Cát-tổng Ông hưng-Kỷ

VINH THANG HẠM THỊ-HUYỀN

Bạn bạn gần xa toại tâm lòng, Mừng ngày Tri-huyền đặng 4-phong. (Cần ca hát mùa vang dinh hân, Xà môn lang thương chúc họ Ông. Trăm thôn rơi bỏ dân sự nhọc, Tăm thôn ngựa trước trở dóm-trong. Cho hay Chánh-phủ ngày bao-hương, Nhiều Khánh-hâm bang-lâm-dang-công.

TRẦN-AN-CU, Niết-sy kinh-lịch.

PHỤNG HÒA NGUYỄN-VÂN

Ào-ước hàn lâu mới thóa-lòng, Huyền-hâm ơn nước đặng vinh-phong. Họ Ông dạy tiếng trong phụng-lung, Chánh-tổng hưng thời, vượt-thể-vong. Người trước thế khí tây-chay dục, Ngựa tre sức nhỏ, bụng giũa tròng. Cờ quyền hôm sớm đầu râm bạc, Sáo tù may đến xướng tác công.

L. KHUÊ-VĂN

Nước lụt trên Biềnhoa

Tin ngày 9 Septembơ 1925
Nước ngày 9 g 25 lên thêm nhiều
nhưng ngày hôm sau thì dục xuống. Bối
trời hết mưa to nữa.

Tin ngày 10 Septembơ 1925
Nước dục xuống hơn 5 tấc tây (tại
chợ Đồn và chợ Lao Phở) tuy vậy chợ
trò g nần chợ nước còn ngập khổ đầu
gối, đi trước phố (đàng đấp) ngập tới
cổ. Hai giây phố chợ Đồn nước còn
ngập nhiều. Có một người ta chống cái
giường trên bộ ván mà còn ngập không
đặng (uớt lợm). Trên đàng quán hạt,
sau lưng nhà hội Bình-lung (Chợ-đồn)
ngập sâu nữa. Nước chảy mạnh lắm.

Sớm mai chưa nhứt nước rút xuống
20 phân tây, ở Đalat mưa ri-rá năm
ngày rày.

Đường đi Cap

Đường đi Saigon ra Cap sửa lại rồi
nhưng xe hơi phải coi chừng mấy chỗ
còn bị ngập chừng 10 3 phân tây.

Quyền tiền cứu giúp

Quan Nguyễn-soát Namkỳ mới cho
phép:
Ông Tạ quang Vinh, Hội-đồng quản
hạt.
Ông Ngô khắc Mân, Hội-đồng quản
hạt.
Ông Lê-quang-Trinh, Tổng-lý báo
Progrès Annamite
Ông Nguyễn-văn-Oân, Tổng-lý báo
Lực-Tiến-Tân-Vân.
Ông Nguyễn-văn-Trạch, Đốc-phu
sứ hãm di quyền tiền được cứu giúp
những dân Biềnhoa bị hại, về nước
lụt.

ban hàng Bombay, vậy thì có
đáng gọi là « tây-chay » không?
quốc-dân ta có nên mừng
không? Câu hỏi đó xin để một
bài sau sẽ trả lời.

N. K.

Ngày hôm nay là ngày 15 Septembơ

1925 tức là ngày kết-quả cuộc thi sáo-
đẹp của quí đồng-nghiep Công-Luân-
Báo mở ra; mà cũng là ngày cuối cùng
của cuộc thi sáo-đẹp của bốn-báo.
Rằng ra trong ba tháng trời, lời qua
tưởng lại, bốn báo phải, bốn báo quấy,
bên nào chánh đáng, bên nào không
chánh đáng, đã có bức thư giá cao-
mình trong xã-hội phán đoán, bốn-báo
không dám tự-nhận rằng thiên-lịch
chàng?

Nay bốn-báo chỉ xin tỏ đồ quốc-dân
biết rằng: bốn-báo đối cùng đồng-
nghiep Công-Luân-Báo, xưa nay vẫn
mang một cái tâm-tình, không có đến
chỉ xích mích, như hội Cooperatives
của quí đồng-nghiep mở ra, bốn-báo
cùng vui lòng là thành; lại vừa rồi
đồng-nghiep-huân Huỳnh-đôn-Chính
ra ứng cử Hội-đồng thành-phố, bốn-
báo cũng vui lòng cổ-động; cho biết
bốn-báo đối cùng đồng-nghiep vẫn
đẹp-trí với nhau, hòa hảo với nhau,
không có đến chỉ làm cho thương hòa
khi cả.

Vừa rồi quí đồng-nghiep mở ra cuộc
thi sáo-đẹp, bốn-báo vì cái tâm-tình
đối với đồng-nghiep đặng quá, mà
thương bộ hai người bạn hữu chơi
thân với nhau thì trước hết phải đem
hết cái thật-tình mà đãi nhau, đến
hạt thì khuyên, đến đồ thì can, Tiền
pho có câu: « bạn dè khuyên đến
lành, bạn dè giúp đến nhàn » chính là
thế đó. Nên bốn-báo thấy đồng-nghiep
mở ra cuộc thi sáo-đẹp, có phương-hại
đến phong-huân nước-nhà, bốn-báo
không nỡ đem lòng, hiềm-dộc, ngăn
mắt giá, để cho đồng-nghiep phải
chịu cái thiệt-hại mà « tây-chay » đi
vào, nên bốn-báo phải với vàng-gold
lời khuyên can đồng-nghiep, trước là
bốn-báo vì phong-huân của xã-hội mà
khuyến can; sau là bốn-báo vì yêu
mến đồng-nghiep mà khuyến can; cái
tâm lòng chân thành của bốn-báo
tưởng ai cũng lượng biết.

Ngờ đâu đồng-nghiep không xét kỹ,
đã không đem lòng, hơn là phải mà
giang-giải cho bốn-báo nghe biết rằng
cuộc thi sáo-đẹp đó có bộ-lịch những
thế nào, lại đem lòng giận dữ, cái tiếng
chửi chửi mà mang bậy, làm cho người
ta phải lầm rằng: « báo giới không
phải diễn đàn của quốc-dân, mà chỉ là
cái chợ để mấy chữ hàng cá chửi lộn
nhau, mấy chữ dơ-côn hăm dọa nhau,
đồng-nghiep lại khéo dơm đặt nên
những câu chuyện trong bụng họ
trong xô lộn, cũng phao ngôn-nhữ
câu chuyện vô lý cho bốn-báo Chũ-
bút, có ý làm thế cho họ cái danh
dự của người, song đồng-nghiep có
biết danh dự của mình vì thế mà người
thêm danh dự. Đồng-nghiep lại không
biết nghĩ rằng: mất danh dự của bạn
đồng-nghiep tức là mất danh dự của
mình, của báo giới. Vậy nên bốn-báo
lâu nay nghe những lời mang nhiều
đó không giận mà lại buồn cười, đã
buồn cười lại thêm tội nghiệp cho
đồng-nghiep, song chẳng biết đồng-
nghiep có xét tới tâm-lòng của bốn-
báo không?

Đồng-nghiep không xét tới tâm-lòng
của bốn-báo mà dơm, bốn-báo cũng vẫn
hòa-huân như thường, trong ba tháng
nay, các bài trong tờ soạn của bốn-báo
cũng các bài của bạn đồng-chỉ làm, cái
thiệt không một câu nào đâm-phóng ra
cái dục-tục-tâm-thô bỉ, không một bài
nào đâm-lạc cái vấn đề công-kích cuộc
thi sáo-đẹp, đưa nhiều lần bốn-báo có
liếp được những bài đem lời nặng nề
bỉ-bội mà công-kích đồng-nghiep và tìm
tòi những chuyện riêng của đồng-
nghiep, song bốn-báo như thiết-thiết không
đang, vì bốn-báo công-kích là công-
kích cuộc thi sáo-đẹp, chứ chẳng phải
công-kích bạn đồng-nghiep, từ báo là
dân-ngôn-luận chung, chứ chẳng phải
chỉ nói chuyện riêng của người họ
bỏ, cử chỉ của bốn-báo như thế,
chắc quốc-dân chưa từng giã-công-lượng
tính cho.

Hồi tưởng lại trong ba tháng nay

được cùng đồng-nghiep hầu chuyện,
thì rõ thấy cái cử chỉ của đồng-nghiep
thiệt là quá ư nực cười, nào là đồng-
nghiep khoe mình có cái biệt-tại nhỏ
lòng, tức là kẻ chuyện riêng người;
nào là đồng-nghiep nói là mình nói
diễn chơi, Ồi, đồng-nghiep làm rồi, từ
báo là tờ báo của quốc-dân, chứ có
phải là chỗ nhỏ lòng dân! Tờ báo là
dân-ngôn-luận chung, chứ có phải là
nơi sân khấu cho vài bôn-bi diễn chơi
đâu! Sau này đồng-nghiep bỏ hẳn
cái vấn đề thi-sáo-đẹp không nói đến
nữa, mà xoay ra vấn đề Nam-Bắc,
viết nhiều bài thông-ma người Bắc cho
bốn-báo, vì bôn-báo Chũ-bút là người
Bắc, cái đồ đồng-nghiep đã phạm một
tội lớn với quốc-dân, thì đã có quốc-
dân định-dạy, bốn-báo không cần phải
nói nhiều lời, duy xin hỏi đồng-nghiep rằng:
cuộc thi-sáo-đẹp có ảnh-hưởng gì tới vấn-
đề Nam-Bắc không? Đã hay rằng
Nam là Bắc, Bắc là Nam, chỉ những
người tìm thường thì mới có phân-
biệt là người Nam người Bắc, song vì
thứ bốn-báo Chũ-bút không phải
người Bắc, mà là người Nam, thì
đồng-nghiep nói vậy làm sao? Cự-
đi-chỉ cái thủ-đoan bươi móc của
đồng-nghiep làm cho ai cũng phải lo
lười-lắc đầu, như vu cho một tên chết
đường ở Việt-hội là bốn-báo Chũ-
bút dõ nói cho sừng miệng; cũng là
nói ra câu: « để cho người Trung
Bắc ăn thà đồ cơm mà nuôi chó nuôi
mèo », nào là « quân Bắc-kỳ là quân
sợm đầu tôi đánh »; nào là « người
Trung, Bắc-kỳ đi đại tiện không chịu
đi vào nhà, phải đi ngoài »; lại là
tục-tàn, muốn nói gì thì nói, muốn
đang-bại gì thì đang, trường-ngôn-
lạc của đồng-nghiep đã thành ra
một đám chợ đồng-nghiep Thảm-thảm!

Tuy vậy, đồng-nghiep còn có một
điều khá-thú, nghĩa là chưa đến nỗi
lãng-tàn lương-tâm, như viết bài mà
vẫn không dám ký rõ tên, là còn sự
lương-tâm cần-rút, như lúc thì gọi
tên Huỳnh-Nhân, lúc thì mượn tên
Đương-thế-Phiệt, là hai con quỉ vô-
thờ-nhận, để đem ra làm bang-xung
trên trường-ngôn-luận, vậy đó biết
đồng-nghiep chưa dám chửi ai một
mặt ra là còn biết xấu hổ với lương-
tâm, còn biết xấu hổ với lương-tâm
thì lương-tâm hay còn, lương-tâm
còn thì còn có ngày biết hối-ngộ,
đồng-nghiep một ngày kia sẽ biết hối-
ngộ, thì bốn-báo vui lòng viết báo?

Vậy ngày nay là ngày kết-cuộc
cuộc thi-sáo-đẹp của đồng-nghiep, ai
biết đồng-nghiep với đồng-nghiep mà
đẹp thì, thì cũng đã rồi hình-tô rồi;
còn ai soi thân cái gan-phôi của
đồng-nghiep mà không chịu dục-cuộc-
thi để mang tiếng « bán-dạng thuyên-
quyển », thì chắc đồng-nghiep cũng
không còn bị-vọng gì nữa; đến đó là
m. sự vui-mừng cho đồng-nghiep
hay buồn-rầu cho đồng-nghiep, bốn-
báo chưa dám biết, duy bốn-báo chỉ
riêng mừng rằng: đương cái lúc giao-
thời này, phong-huân nhà Nam-cơ-ho
mất hết, vậy mà các bà khước-các cáo
có gia-giáo còn biết phong-kín đã là,
cao-trường kín công, không đến nỗi vì
cái bà kim-tiền nò xui-dục, quá ham
cái chữ-nghĩa tự-do mà phớt-mắt ra
trước-muôn mặt công-chương. Bốn-báo
mừng lắm! Quốc-dân mừng lắm!

Quợc-bút-chiến của bốn-báo
đã tới cùng, bốn-báo xin cảm tạ quốc-
dân, và cảm tạ những bạn đồng-chỉ
đã giới-bật tới cho bốn-báo. Vậy
từ nay bốn-báo thôi không nhận bài
phản-đối bài đồng-nghiep « Công-
Luân » nữa, để cho rõ ràng bốn-báo
công-kích cuộc thi-sáo-đẹp, chứ
chẳng phải công-kích đồng-nghiep
« Công-Luân-Báo ». Sau này nếu
đồng-nghiep có không xét-tính mà
kiếm chuyện bươi-móc gì nữa, thì
bốn-báo cũng vui lòng thấu-nhận chứ
không trả lời.

Quốc-dân biết cho!

Đồng-nghiep biết cho!

BÔNG PHÁP-THỜI-BẢO

ĐÔI LỜI NGỎ CÙNG M. TÂY-DU

Xem C. L. B. số 178 ngày 31 Août
1925 thấy một bài nhan đề là « Tây-
du là độ vớt người trầm-luân ». Khi
mới đọc mắt dờm-vào cái nhan đề này
rồi, cũng ráng gượng xem coi cho rõ tác-
giả nói lời gì đây. Khi xem hết bài ấy
rồi, cũng không muốn trả lời làm chi,
ngộ cái tính của tôi rồi, vì tôi thấy
chuyện trái thì nói chẳng hề bỏ qua.

Trước tôi xin lỗi ông chú: độ-giá
cho phép tôi dùng một bài để chỉ
cho xứng theo lời của thầy Tây-Du
nói đây, ông chỉ rành rõ cho thầy
biết.

Nhè thầy (1) Tây-Du có...
biết tại sao mà Lê-Mai và Tây-sơn-Đạo
đúng lời đề-tiên mà chỉ trích ông T.
h. L. không? Có phải bị-mục « phé-
dinh » của báo Đ. P. hai những tiêu-
thuyết xan ngôn-luận bậy, cái văn-bộ
chúng! Còn Dương-thế-Phiệt tra-thước
độc cho ông N. K. thì có mấy cái thơ
của Quốc-Biểu và ông làm-biệt Chũ-
bút. Chúng có còn sù-hử, thầy Tây-
Du có lý thấy chán biết của « Ngâm-
màu phụng người » làm chi, còn làm
một ai-nhơn dùng câu thơ-từ hồ-bi
vô đó-làm chi cho ừng câu sách của
Tuấn-hiền để thầy dùng bậy. Ông N.
K. đã mà ông làm Chũ-bút đặng cho
thầy chế độ ông, sao không thầy tàn
tuổi đứng vào xô nào hết vậy?

Ông Nguyễn-kim-Đình có làm chủ
nhiều từ báo, thì làm chủ nhiều
người viết báo, có lẽ ông theo báo
chương hơn người mà viết, lý nào
ông không biết tại ông làm-Kim-Đình
đây mà ông không biết được đâu là
qua rồi của ông N. K. không biết có
cũng không, chứ tôi chế thầy là một
kẻ ngu không hiểu chi hết. Đến có
thiệt vậy thì thầy phải hiểu rõ cái cuộc
dời chỗ, mấy thiên-cơ còn khi lý, khi
chuyện, huống vãn vật, sao không
thay hình đổi dạc, người dời sao
khỏi lúc thanh-lâm suy, lại có cái tạo
nói: « Có khó mới có khôn » thầy biết
không?

Nhè thầy Tây-Du, nếu ai có nắm đặng
mắt đời nhiều ít rồi mới rõ cái nhon-
tinh âm-lạnh; khi thương mến nhau
vắng-lai thù-tạo, còn lẽ ghét thì kiếm
chuyện này chuyện kia xoi-bôi cho
đá nư. Ấy là những kẻ học-biết, thầy
nghe chút chút, tính tình há chẳng
nay thương mai ghét cho dặng. Bờ
vậy sách có câu: « Thiên khâm độ, địa
khâm lượng, duy hữu nhân tâm bất khả
phỏng ». Lại cũng có kẻ có tánh tật
đó thấy người lơn mình, nên ghét
kiếm chuyện lạo-xược bày dục xấu
xà mà vu cáo người.

Thầy muốn nhạo ông N. K. mà làm
chi, người thương-phẩm xưa nay cho
đến bây giờ thành hiện nhiều khi cũng bị
nhạo-vậy.

Đại gia văn-chương như ông Boi-
lean, ông L. Fontaine, ông Chapelle
cũng bị nhạo nên muốn bỏ đời...
Ông nay người ghét ông N. K. nên
muốn nhạo cho ông bỏ nghề viết báo
phải chăng?

Thưa trước Phu-Từ giảng đạo dừ
vời Đạo-Chích bị nò mắng, song Phu-
Từ chẳng bỏ chấp-từ Đạo-Chích là
dừ ăn cướp mà bỏ việc đạo của ngài.

Còn ông Pascal nói rằng: « người
xấu xa lắm », tuy ngài nói vậy chứ
ngài cũng bôn lông làm sách mà dạy
người. (Chẳng phải tôi dám-so sánh
mấy ông trên đây cùng ông N. K.
song mượn tích xưa chỉ cho thầy
Tây-Du hiểu rõ vậy thôi).

Đừng làm đại nhơn xem những lời
nhỏ mọn như không có vậy. Nhè thầy
Tây-Du! tuy ông Nam-Kiến ra lãnh
làm Chũ-bút cho Đồng-Pháp mặc dầu
song độc giả báo Đ. P. cũng không
phải chửi là dờ hơn ông N. K. hết,
mà sao mấy vị ấy không thấy ai chế
bậy vậy? Vì ông nói phải, ông chỉ dẫn
phải thì làm sao ai ghét ông được!
Duy có những kẻ tật đó như thầy

